

Körmös

Gondolnám, szerkesztőnek az a dolga, hogy jó folyóiratot szerkesszen. Szerzőkkel és rovatvezetőkkel tárgyaljon, nyelvi hibákat gyomláljon, tematikát találjon ki és kéziratok után rohangálják. S lelki szeme előtt egy ideális lapszám lebegjen, amelyről mindaddig el is hiszi mindezt, amíg meg nem jelenik. És akkor újra kezdi. Mondjuk évente huszonnégyszer.

A szerkesztő azonban nincs.

Laptámogatókat keres, postával, nyomdával veszekedik, utálja a kénytelen, bár fizetett fontoskodókat és nem tudja, meddig jelenik meg újságja, mikor lesz újságtalanná.

Ilyen szerkesztőből van a legtöbb.

Aztán beleolvas a saját maga szerkesztette lapba és ilyesmire akad:

„Néhány éve még, amikor senki nem kérdezte, megmondtam volna, hogy milyen legyen egy jó folyóirat. A jó lapot központi helyekről szidják. Vagy elhallgatják. A jó laphoz nem lehet hozzájutni. A jó lap anyagi gondokkal küzd, szerzőit az igazság kimondásának szenvedélyes vágya tüzezi. Az igazi folyóirat külseje puritán, ennek ellenére drága, noha senki nem ír bele pénzért. És akik publikálnak benne, mégsem váteszlelkű költők, hanem nyugodt polgárok. Az ilyen, bécsi udvarban nevelkedett kurucoknak az újságjára mondtam volna, hogy ez kell nekem. De hát ebben az országban nem kell többé kuruckodni, ebben az országban van már érdekesebb, mint az underground. Ilyen lapok tehát nincsenek többé. Cenzúra híján, minek is lennének?”

Révúti Károly, Iskolakultúra, 1995.1-2.sz.

A szerkesztő mindezen elgondolkodik. Nem tudja: akkor ma mi van? És csinálja-e tovább a lapját? Reménykedjen-e, lesz hozzá pénz, olvasó és lesz-e persze kézirat?

Géni János